

вѣждава то на сълзы, които капатъ отъ очиты ти: нѣ шомъ излѣ-
зешъ изъ църквата, то сърдцето ти пакъ сѣ угачвава въ злото. Пре-
ди сватата Пасха, ты сѣ каешъ, защото си сѣзгрѣшилъ: нѣ слѣдъ
сватата Пасха сѣ раскаивашъ, защото си сѣ покаалъ. Ты сѣ священ-
ното причастіе още въ устата ти, на първымъ свой смрадъ сѣ обръ-
щашъ. Коѣ тѣ влачи? навикновеніето. Нѣ ценіето послѣдѣва навик-
новеніето: и така, кога ще си промѣнишь ума? никога. Послшай,
какво говори Дѣхъ Свѣтый чрезъ устата Іереміевы: „ако може Ара-
пинъ да промѣни кожѣтъ си, а рысѣтъ разноцвѣтныты си патны
(дамгы): то може да промѣни мыслѣтъ-тъ си и томъ челоуѣкъ, който
ѣ навикнулъ на лошето.“ Яще мѣжетъ промѣнити Сѣдѣблѣ
нинъ кѣждъ свою, и рысѣ пестроты своѣ, то и въ мѣжете
благотворити, въ вѣчѣшисѣ злымъ.(1) Ахъ! и ако навик-
не нѣкой на злото, то кога ще сѣ отѣчи отъ него? ако еднажъ,
както Семірамѣда, вземе мѣжкѣтъ власть, ако еднажъ обыкновеніето
завладѣе ценіето: то еднодневното става всегдашно: единѣтъ день,
става цѣлъ животъ: единѣтъ пѣтъ, послѣдѣва всекога. Видишь ли,
че едното колело не варви, едното крыло не хвърчи, искамы да рѣкъ:
ценіето ти ѣ немошно, и не може да тѣ доведе въ покааніе. Нѣ дрѣ-
гото колело, и дрѣгото крыло, то ѣсть благодать-та Божіа, що пра-
ви? Онъзи Божіа благодать, която направила Павла, отъ гонитель
на църквата, на църковенъ учитель: Матдеѣ, отъ мытарь (гюмрюк-
чѣа), на евангелистѣ: повѣсеніа на кръста разбойникъ, на Богословъ:
толкова грѣшны въ една минута на свѣтѣ: ѣ една особенна благо-
дать, която сѣ не дава всекога и на всекой челоуѣкъ. Не глѣдай
на таквази Божіа благодать, която Богъ дава рѣдкѣ, па и на мал-
цина: И мѣже вѣсть сѣдѣблами. Помысли за тѣзи Божіа бла-
годать, която дава Богъ, която ти стига за спасеніето, която тѣ дер-
жи всекога за да не погубнешъ, която тѣ влече всекога на покааніе.
Тѣ, дѣмамъ, понеже ѣ презрѣна (о хъ тебе) толкова пѣти, ще тѣ
остави еднаждъ. Азъ, дѣма Богъ чрезъ Исаиѣ, насадихъ тѣ, О чело-
уѣче, както едно лозе не на землѣ пѣста, непроходна и безводна: не
на мѣсто сѣхо, и камънаиво, безъ надежда за плодоносіе: защото не
тѣ опредѣлихъ да сѣ родишь, ни въ Сѣнагогата Іудейска, нити въ единъ
храмъ Агаранскій: Я насадихъ тѣ на мѣсто тѣчно, на мѣсто про-

[1] Іерем. гл. 13. ст. 23.